

A gyermekek nem tanulnak, mert azt látják, hogy a tudásalapú társadalomnak nincs jövője. Mindenki azt hangoztatja, hogy minek tanulni, **még kormányfők, államelnökök is azt mondják, hogy anélkül is lehet érvényesülni.**

Túlzsúfolt az anyag, a közepes képességű gyermekeknek szinte lehetetlen megtanulni.

Emellett rosszak a tételek, nem azt mérik fel, amit a 12 év alatt tanítottunk. A tanárok sem végzik 100 százalékosan a munkájukat. Így mindenkinek megvan a saját felelőssége.

A szakközépiskolások évente 4-5 hétig gyakorlaton vannak, gyakorlati óráik is vannak, nem lehet tőlük ugyanazt elvárni, mint az elméleti líceumosoktól. **Csak románból 15-tel kevesebb órájuk van**, és ugyanabból érettségiznek, mint akiknek sokkal több. Egyre többen hangoztatják a differenciált érettségit.

Sok gyerek feladja már a startvonalnál a tanulást a tananyag mennyisége és nehézsége láttán, sokszor úgy jön kilencedikbe, hogy már feladta.

Olyanok is jönnek hozzánk, akik nem tudnak írni, olvasni is csak akadozva, a szorzótáblát nemhogy elfelejtették, de meg sem tanulták, s akkor tanítsunk nekik integráltakat, deriváltakat. Az érettségiig mégis meg kell valamit tanítani neki, de ha hiányzik az alap...

A matematika és a román volt a technikai líceumokban a szakítópróba.

Románból ugyanazt kérik a magyar anyanyelvű gyermektől, mint a románától. Meg lehet nézni a magyar eredményeket. Strukturálisan hasonlít a magyar és a román tétel, a különbség az eredményekben látványos.

Nem ugyanakkora eséllyel indul a magyar gyermek, mint a román, és van még plusz egy tantárgy a magyaroknak.

Aligazgatóként túl sok személyes felelősséget nem érzek, mi amit lehetett, megpróbáltunk. Az órákat megtartjuk, a felkészítőre a lehetőséget megadjuk, az más kérdés, hogy a gyerek nem jön el. Az érettségi sokkal jobban érdekelte egy adott pillanatban a tanári kart, mint a diákot.

A szülő felelőssége, hogy megnézzze, a gyereke mennyit internetezik, mennyit tanul, mennyit olvas, mert van olyan, aki tizenkét év alatt két könyvet. **Sokan beíratják a gyereket az iskolába, és azzal a nevelési kötelezettségeiket letudták**, áthárították a tanárookra. Pedig az ideje kétharmadát a gyerek otthon tölti.

Meg volt hirdetve minden tantárgyból a felkészítő, harmincből három gyerek jött el. Amit lehetett, megtettük.

A tanári társadalomnak is sikerült az imidzsét földig rombolni. Lassan nem jön fiatal kolléga, aki elhivatott. Amíg a nagy öregek itt vannak, addig jó lesz, de mi lesz tíz év múlva?

